

Hồi 53

Di Tang Giá Họa

Nếu là hai năm về trước, thì giữa hai thế công của đối phương, một quyền, một kiếm, Tiểu Linh Ngư phải mất mạng hoặc với quyền, hoặc với kiếm, song hiện tại thì tài nghệ của chàng cũng đáng kể lắm rồi.

Và với tài nghệ ngày nay của chàng, chẳng phải bất cứ ai cũng có thể hạ chàng ngay, trong một vài chiêu đầu tiên.

Chàng hất cánh tay tả lên, đồng thời lòn tay hữu dọc theo thân kiếm của Tiểu Tiên Nữ, từ ngoài vào trong.

Bàn tay hữu của chàng vừa lòn vào vừa vẩy, như người ta rẩy tay cho mấy hạt nước còn bám nơi đó rơi xuống.

Tiểu Tiên Nữ thấy mặt hoa lên, đường kiếm lệch hướng liền, thay vì đâm thẳng vào mình Tiểu Linh Ngư, thì lại trệch sang Cố Nhân Ngọc.

Cố Nhân Ngọc kinh hãi, vội biến chiêu.

Tiểu Linh Ngư hất tay lên, cầm như thừa, bởi chiêu quyền của Cố Nhân Ngọc không còn giữ cái đà cũ nữa, bất quá chàng nương cái thế hất đó để hóa giải chiêu kiếm của Tiểu Tiên Nữ thôi.

Và chiêu quyền của Cố Nhân Ngọc biến đổi, chẳng phải để tiếp tục tấn công chàng, mà chính là để ngăn chặn đường kiếm lệch của Tiểu Tiên Nữ.

Hắn nhanh tay, nhưng cũng còn muộn một giây.

Một tiếng soạt khẽ vang lên, tay áo của hắn đã bị mũi kiếm của Tiểu Tiên Nữ thọc thủng, rọc tét một đường.

Cái chiêu của Tiểu Linh Ngư vừa xử dụng, tên là Di Hoa Tiếp Mộc, một chiêu thức rất thông thường, phàm ai có theo đời võ nghiệp cũng đều biết sử dụng cả.

Tuy nhiên, Tiểu Linh Ngư đánh ra với thủ pháp tân kỳ, xem không kém Di Hoa Tiếp Ngọc của Di Hoa Cung.

Bất quá, công lực của chàng chưa đến mức hỏa hầu, nên chàng không thể thi triển được toàn diện phần linh ảo như Hoa Vô Khuyết thôi, dù vậy cũng rất lợi hại.

Lợi hại đến độ Tiểu Tiên Nữ vẫn bị chàng phá chiêu kiếm dễ dàng, mà Tiểu Tiên Nữ nào phải là tay tầm thường ?

Giả như sau này, chàng có gắng luyện tập, công phu tiến triển đều đều và nhanh chóng như trong hai năm qua, thì có thể chàng không còn ngán chiêu độc Di Hoa Tiếp Ngọc của Hoa Vô Khuyết.

Cho nên, Di Hoa Tiếp Mộc và Di Hoa Tiếp Ngọc, có chỗ đại tương đồng, nhưng trong nhất thời. Cố Nhân Ngọc và Tần Kiếm không nhận thức kịp, cả hai cùng buộc miệng kêu lên:

- Các hạ là môn đệ của Di Hoa Cung ?

Tiểu Linh Ngư không đáp, chỉ bật cười ha hả, dịch bước ra phía hậu Hắc Trì Thù, dùng y làm bức bình phong.

Có chỗ nắp rồi, chàng mới cất tiếng:

- Tuy tại hạ ăn thịt đó, song chẳng phải tại hạ chủ mưu ! Tại sao các vị cứ tìm người ăn mà chẳng truy cứu kẻ chủ mưu ?

Cố Nhân Ngọc và Tiểu Tiên Nữ thấy rõ, chàng đã chiếm tiên cơ, thế mà không thừa cái tiên cơ đó tấn công tiếp, trái lại còn núp sau lưng đồng bạn, cả hai chẳng cần suy nghĩ gì, cả hai chỉ hận là mình đánh hụt, đồng đảo bộ lướt tới đánh luôn.

Đánh như thế, dĩ nhiên cả hai nhắm vào cái bia Hắc Trì Thù, phải hạ cái bia đó ngã rồi mới động đến Tiểu Linh Ngư được.

Lần này, họ xuất thủ độc hơn, bởi họ quyết báo thù cái hụt vừa rồi.

Chẳng những thế, họ còn dè dặt, họ không dám khinh thường như trước nữa, vì họ định ninh Tiểu Linh Ngư là đệ tử của Di Hoa Cung.

Nhưng, cái hận, cái độc họ muốn đổ xuống đầu Tiểu Linh Ngư, thì Hắc Trì Thù lãnh đủ.

Hắc Trì Thù sôi giận, giận cho đối phương quá hồ đồ, mà cũng giận Tiểu Linh Ngư đùa quá ác.

Trong tình thế đó, y làm gì có thời gian để giải thích, mà chắc gì giải thích rồi người ta chịu nghe cho ?

Đứng nói là chỉ thốt một câu, đến một tiếng y cũng không kịp, bởi thế công của Cố Nhân Ngọc và Tiểu Tiên Nữ đã bay sang rồi.

Động kiếm không được thì phải động thủ.

Kiểm quang bốc rực, quyền ảnh chớp, trong thoáng mắt Cố Nhân Ngọc và Tiểu Tiên Nữ đã xuất phát mỗi người độ mười chiêu.

Mỗi người mười chiêu, hai người hai mươi chiêu, với hai mươi chiêu đó, Hắc Tri Thù chỉ trả lại ba chiêu, không hơn không kém.

Kiểm quang vẫn sáng, quyền ảnh vẫn chớp, thế công còn ào ào, Hắc Tri Thù đi dần vào bối rối.

Tiểu Linh Ngư ở phía sau, vừa nháy tơn tơn theo bộ thế của Hắc Tri Thù vừa cười hi hi, thốt:

- Phải ! Phải đấy ! Phải ghê lắm ! Cứ đánh với họ, sợ gì chứ !

Hắc Tri Thù tức uất suýt vỡ lồng ngực mà chết đi được, nhưng làm gì bây giờ ?

Y tức uất về Tiểu Linh Ngư cực độ, cơ hồ quên mất cái vô lý của đối phương, nên đấu pháp của y cũng biến chiều hướng, thay vì chống địch, hạ địch, y cố xoay sở làm sao để thoát ra ngoài vòng bắt buộc Tiểu Linh Ngư phải đương đầu với đối phương.

Nhưng, Tiểu Linh Ngư bám sát y như bóng với hình, y di động đến đâu, Tiểu Linh Ngư theo liền đến đó, y đã làm mọi cách, vẫn không tách rời nổi Tiểu Linh Ngư.

Ở phía sau, Tiểu Linh Ngư vỗ tay, cười reo, tán bên này một câu, khích bên kia mấy tiếng, cốt gây sôi động lên.

Trước đó, Cố Nhân Ngọc và Tiểu Tiên Nữ vì quá giận, mất bình tĩnh, xuất thủ đột ngột, thành ra Tiểu Linh Ngư hóa giải dễ dàng.

Qua một lúc giao đấu với Hắc Tri Thù, cả hai cùng lấy lại bình tĩnh.

Họ trầm tĩnh thì chiêu thức xuất phát kín đáo và vững chắc hơn, do đó Hắc Tri Thù càng lúng túng hơn.

Giả dĩ, cả hai bây giờ hầu như liên thủ, người này bổ khuyết cho người kia, giá như một bên có sơ hở, thì đồng bạn khóa lấp chỗ sơ hở đó ngay, thành thử Hắc Tri Thù chờ đợi mãi mà chẳng có một cơ hội nào hoặc thoát chạy, hoặc tiến công cho đắc thủ.

Gặp hai đối thủ cùng một lúc, cả hai lại gồm đủ cương nhu, nhanh, hưỡn, khinh, trọng, cả hai cùng bổ khuyết, tạo thành một chiến tuyến vô cùng chắc và vững. Hắc Tri Thù không còn mảy may hy vọng thủ thắng.

Đã thế, Tiểu Linh Ngư ở phía sau luôn luôn khích thích, làm y sôi giận lên, càng sôi giận, y càng mất sáng suốt như thế là cầm chắc cái bại trong tay, bất quá cái bại đó chỉ còn chờ thời gian mà hiển hiện, và thời gian thì cầm như được tính từng giây thôi.

Nam Cung Liễu đứng bên ngoài, gật gù tán:

- Nhân Ngọc quả là con người có đủ khí chất để luyện võ !

Tần Kiếm mỉm cười:

- Tuy nhiên, Thanh muội còn trên hấn một bậc.

Nam Cung Liễu tiếp:

- Luận như vậy là sai ! Hiện tại, Cố Nhân Ngọc xuất thủ nhẹ nhàng như vậy, chẳng phải hấn kém công lực đâu ! Chẳng qua, gia giáo của giòng họ hấn quá nghiêm, hấn là con người chí hiếu chí thuận, không bao giờ hấn dám gây sự với ai, vả lại bình sanh hấn không có cơ hội giao thủ với hào kiệt giang hồ, do đó hấn không có mở kinh nghiệm của Thanh muội. Nếu cho hấn xuất ngoại một thời gian, tiếp xúc với tất cả hào kiệt võ lâm, dám chắc là trong vòng ba năm, năm năm, hấn sẽ trở thành một tay đại hữu danh, và hấn sẽ bỏ rơi Thanh muội sau xa !

Tần Kiếm thốt:

- Nhị ca quả nhiên có con mắt nhận xét người ! Thảo nào mà trên giang hồ, khi một kẻ nào đó được Nam Cung công tử đề cập đến tên họ, kẻ đó lại chẳng một sớm một chiều nổi danh như cồn.

Nam Cung Liễu tiếp:

- Hôm nay, nếu chúng ta cần lưu ý đến một người, người đó chẳng phải là Hắc Tri Thù đâu. Người đó phải là thiếu niên ở sau lưng Hắc Tri Thù đó, y có hành động rất thần bí, nguy dị, mỗi việc chi y làm, đều có vẻ khác hấn mọi người. Nếu ngu huynh không lầm, thì y là một nhân vật đã thành danh rồi, bất quá y cải dung sửa mạo, nên chúng ta chẳng nhận ra thôi !

Chẳng rõ võ công của hấn cao thấp như thế nào, chứ nhãn lực của vị công tử họ Nam Cung tên Liễu đó quả thật tinh vi, con người ấy rất xứng đáng là một truyền nhân của võ lâm thế gia hơn trăm năm dài, hùng cứ đất Giang Nam.

Cuộc đấu chưa ngã ngũ thế nào, chỉ bằng vào sự nhận xét của hấn, người ta cũng thấy ngay kết quả.

Và, sự nhận xét của hấn được chứng thực ngay sau đó.

Cố Nhân Ngọc và Tiểu Tiên Nữ lợi hại phi thường, song tài cao của cả hai cầm như vô hiệu trước thân pháp nhẹ nhàng linh diệu của Hắc Tri Thù.

Trời đã sanh ra con nhện, hẳn phải cho nó một đặc điểm nhanh, nếu không thì lơ lửng giữa không gian mãi mãi, nó phải chết gấp với những con vật khác rình rập chực chờ nói, thềm thường nó, xẻ thịt nó trong bất cứ phút giây nào.

Cho nên, phải có một thuật khinh công kỳ ảo, Hắc Tri Thù mới dám xưng ngoại hiệu như vậy.

Cuộc chiến kéo dài lâu rồi mà Cố Nhân Ngọc và Tiểu Tiên Nữ chưa hề chiếm được thượng phong.

Nếu không có Tiểu Linh Ngư bám sau lưng, thì có thể là Hắc Tri Thù đã làm được một cái gì có lợi cho y rồi.

Chàng bám phía sau, chẳng khác nào một tảng đá nặng, làm giảm bớt sự linh hoạt của Hắc Tri Thù, đồng thời lý trí của Hắc Tri Thù cũng mất đi rất nhiều sự miễn tuệ ứng phó, vì y tức uất không tưởng nổi.

Tiểu Linh Ngư tán và khích một lúc, sau cùng chàng than:

- Nguy ! không khéo mà nguy mất ! Hắc Tri Thù có nhiều hy vọng bại rõ rệt ! Trời ! Đường đường là một Hắc Tri Thù, lại phải bại nơi tay một nữ nhân và một tiểu tử ! Còn gì tinh danh của tay khuấy nước chọc trời, từ bao lâu nay, nghinh ngang trong thiên hạ ?

Người ta nói, hy vọng thắng, lo sợ bại, nhưng Tiểu Linh Ngư lại nói rằng hy vọng bại !

Điều đó làm cho Hắc Tri Thù thêm sôi sục căm hờn.

Đã thế chàng còn khinh miệt đôi nam nữ kia, xem họ như những kẻ thông thường, vô danh.

Một câu nói, chàng chọc tức cả song phương, gồm ba người, câu nói có hiệu lực tăng gia cuồng độ của cuộc chiến.

Hắc Tri Thù hét lớn:

- Gã điên ! Người muốn gì chứ ?

Tiểu Linh Ngư buông gọn:

- Đánh không thắng thì chạy đi, người chẳng biết như vậy sao mà còn hỏi với vẫn ?

Hắc Tri Thù lại hét:

- Câm ! Câm ! Lão Hắc này chẳng phải là một con người hèn ?

Tiểu Linh Ngư giải thích:

- Hắc Tri Thù thành danh trên giang hồ toàn bằng vào thuật khinh công, nhờ cái thuật đó, người thoát ẩn thoát hiện, người có mặt ở khắp mọi nơi, không ai biết được hành tung của người, như vậy là người sở trường về thân pháp linh diệu, chứ không là đấm đá như mọi người. Thì tại sao người bỏ cái sở trường thừa năng hiệu, bảo đảm an toàn cho người, mà người lại sử dụng sở đoản để phải lúng túng trước đối phương ? Người chán sống rồi chẳng, nên can tâm chờ chết ?

Hắc Tri Thù cứ mắng, cứ hét, song trong thâm tâm, y cũng phải nhìn nhận là Tiểu Linh Ngư nói đúng đạo lý.

Bởi chuyên chú mắng Tiểu Linh Ngư, bởi dẫn đo qua sự nhận xét của chàng, Hắc Tri Thù có phần nào phân tâm, thân pháp hơi chậm lại một chút, suýt hứng một nhát kiếm của Tiểu Tiên Nữ nơi sườn.

Tiểu Linh Ngư tiếp luôn:

- Giả như hôm nay, người thoát chạy khỏi áp lực của đôi nam nữ đó, người lại mang cả ta đi theo, thì giang hồ hay biết được việc này, sẽ ca ngợi, thân phục người hơn, cái danh của người sẽ vang dội hơn. Người ta sẽ không chê cười người là hèn khiếp, trái lại ai ai cũng lác mắt trước cái thuật khinh công huyền ảo của người.

Hắc Tri Thù dậm chân:

- Được rồi ! Đừng nói nữa !

Khi tiếng cuối của y vừa buông dứt, Tiểu Linh Ngư đột nhiên vọt ra, với chiêu Đoạn Ngọc Phân Kim, chàng đánh luôn cả hai tay ra hai bên.

Vì không đề phòng Tiểu Linh Ngư tham gia cuộc chiến, Cố Nhân Ngọc và Tiểu Tiên Nữ giật mình, không phản ứng kịp, bắt buộc phải lùi nhanh về phía hậu mấy bước.

Không chậm trễ, Hắc Tri Thù rẩy ống tay áo, đường dây bạc bay ra, đường dây vượt ngang khung cửa, đẩy dây móc vào một cành cây bên ngoài miếu, đầu dây vừa móc là y nắm dây phăng mình ra liền, như con nhện nhả tơ để nương tơ đu mình, đồng thời thu tơ luôn.

Dĩ nhiên, Tiểu Linh Ngư đã nắm chéo áo sau của Hắc Tri Thù, bay theo y.

Chàng sử dụng thuật riêng, bay ra, bắt quá chàng nắm áo Hắc Tri Thù để cho cả hai không rời nhau vậy thôi, chứ chàng không hoàn toàn nương vào cái thế vọt đi của Hắc Tri Thù.

Cho nên, Hắc Tri Thù không nghe vướng lụy vì sức nặng của chàng, và tốc lực của y không hề kém giảm.

Nhanh hơn một thoáng mắt, Hắc Tri Thù đã đến cành cây, tay tháo móc dây, tay kia quăng đầu nọ của đường dây, chân dậm khễ xuống cành, y lại chuyển đến cành khác ngoài xa, cứ như thế, y thoát đi rất dễ dàng.

Dù Cố Nhân Ngọc và Tiểu Tiên Nữ có đuổi theo, cả hai cũng chẳng làm gì được Hắc Tri Thù, bởi y len lỏi trong những tầng cây, không thuận tiện cho cả hai xuất thủ, cũng không thuận tiện luôn cho cả hai xuyên tầng cây đuổi theo.

Hắc Tri Thù và Tiểu Linh Ngư đã mất dạng trong màn đêm, nhưng từ xa xa, có tiếng thốt vọng lại:

- Nếu các người không phục, thì cứ trở lại nơi này, đêm mai vào giờ tý !

o0o

Hắc Tri Thù chạy mãi không ngừng, đến tận chân tường bên ngoài thành, nơi có bóng tối rất dày, y mới dừng chân lại.

Tiểu Linh Ngư vỗ tay:

- Thật đáng mặt là một Hắc Tri Thù ! Quả nhiên, đi như chớp, về như nháng, cái tài di động của người, cho rằng nhanh hơn điện cũng chẳng ngoa chút nào. Về môn này, ta nhận ra ngàn trước chẳng có ai bằng người, ngàn sau sẽ chẳng có người theo kịp người ! Một tay kỳ tuyệt trong thiên hạ !

Phải tán chứ, tán càng nhiều càng tốt, cho Hắc Tri Thù dịu cơn tức uất.

Hắc Tri Thù hừ một tiếng:

- Vô ích ! Đừng vuốt móng ta mà làm gì ! Ta có thích đâu !

Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Ta biết, người hận ta ghê lắm đó, bắt quá, ta làm cho sự hận của người vơi đi phần nào, chứ nếu không thì người phải chết vì uất.

Hắc Tri Thù gằn giọng:

- Ta hỏi người, rõ ràng là chẳng phải người làm ra việc đó, tại sao người đưa đầu hứng chịu chứ ? Đã vậy, người còn lôi cuốn ta theo ! Người đẩy ta vào cái cảnh chiến đấu, chẳng tiếp trợ ta thì thôi, người lại còn ám sau lưng, gây vướng víu phiền phức cho ta không tưởng nổi ! Tại sao ? Hử ? Tại sao ?

Y lại hét:

- Người làm như vậy, cũng tạm cho là được đi, ta chẳng trách gì, cái điều làm cho ta căm hận nhất, là đang giao đấu đường đường chính chính, người lại xúi ta chạy đi, người không nghĩ là chạy như vậy sẽ mất mặt anh hùng. Tại sao chứ ? Hử ?

Tiểu Linh Ngư cười hắc hắc:

- Người đa mưu, phải luôn luôn có trong tay sẵn sàng ít nhất cũng mười diệu kế ! Ta ra làm gì, cũng có kế, chứ nào phải làm càn, làm bướng đầu !

Hắc Tri Thù chụp Tiểu Linh Ngư, trầm giọng:

- Phải nói ! Nói cho rõ ràng ! Nếu không, ta đánh chết người ngay !

Tiểu Linh Ngư chớp mắt:

- Người không hiểu à ? Ta muốn hại người đó !

Hắc Tri Thù giật mình:

- Hại ta ?

Tiểu Linh Ngư gật đầu:

- Chúng ta chạy đi như thế này, riêng về ta thì chẳng có sao cả, bởi ta là kẻ vô danh, chứ còn người thì trên giang hồ có ai không nghe tên biết tiếng. Sau này, người ta sẽ cho rằng người và Lý Đại Chủy đồng một loại, loại người ăn thịt người. Người có còn nghênh ngang tung hoành khắp mọi nơi nữa chẳng ? Người có còn dám chường mặt với đời nữa chẳng ?

Hắc Tri Thù nổi giận:

- Tại sao người muốn hại ta ?

Tiểu Linh Ngư điềm nhiên:

- Chỉ vì ta muốn đìm người xuống, ta muốn người phải khổ sở, có như vậy người mới chịu xuất lực cho ta, song người đừng nổi giận, phải biết chỉ có những kẻ thực sự có giá trị mới được cái hận hạnh bị ta hại ! Đã có biết bao nhiêu người, từng van cầu

khẩn thiết ta hại họ, nhưng ta có nhọc công đâu mà là những việc đó ? Người nên mừng mới phải, người nên cho rằng mình có phúc lắm mới được ta hại đó !

Hắc Tri Thù gầm lên:

- Người hại ta, ta không đánh chết người là phúc ba mươi đời tổ tông của người để lại đó. Làm gì ta còn phải xuất lực cho người ?

Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Nếu đổi lại là người khác ở trường hợp người, thì khi bị ta hại như vậy rồi, người đó sẽ sanh sự với ta ngay, nhưng Hắc Tri Thù là con người đặc biệt, Hắc Tri Thù chẳng giống bất cứ ai trên đời này, điều đó thì ta biết rất rõ, bởi nên ta hành động như thế ...

Hắc Tri Thù trừng mắt nhìn Tiểu Linh Ngư một lúc.

Cuối cùng y buông tay, rồi bật cười lớn:

- Được ! Được ! Tiểu tử biết rõ tánh khí của lão Hắc như vậy là khá lắm. Lão Hắc này gặp một quái sự, dù biết là mình mắc mưu, cũng không bỏ qua dễ dàng.

Tiểu Linh Ngư gật gù:

- Nếu không vậy thì còn gì đáng gọi là Hắc Tri Thù nữa chứ ?

Hắc Tri Thù lại hỏi:

- Người làm thế, ngoài cái việc bôi bẩn ta, cho ta phải khó khăn, người còn có dụng ý gì khác nữa chẳng ?

Tiểu Linh Ngư lại gật đầu:

- Tự nhiên phải có chứ ! Người nghĩ, Nam Cung Liễu và Tần Kiếm từng cho mình là bất phàm, họ tự phụ như vậy thì nếu ta ước hẹn với họ, khi nào họ chấp nhận cho ? Chỉ có người mới làm được việc đó, cho nên, canh ba đêm mai, để gặp lại người, họ sẽ đến đúng hẹn.

Hắc Tri Thù thở ra:

- Tốt ! Ta đã bị người lôi cuốn vào tròng, mà bọn đó thì bị người vừa khiêu khích vừa tăng bốc, thế nào cũng phải có cuộc chạm trán trong đêm mai. Tuy nhiên, người hãy cho ta biết, cái màn kịch đó, người định diễn như thế nào ?

Tiểu Linh Ngư hỏi:

- Cái vị Hồ Thuyết tiên sinh đó âm thầm giết người, nấu nướng cho người ăn, rồi lại âm thầm đi tố cáo bọn Nam Cung Liễu đến bắt người, thủ đoạn ấy người gọi là gì ?

Hắc Tri Thù hừ một tiếng:

- Gieo tan, giá họa chứ gì nữa ?

Tiểu Linh Ngư lại hỏi:

- Thủ đoạn gieo tang giá họa đó, người đối phó như thế nào ?

Hắc Tri Thù nghiêng rằng:

- Nếu ta bắt được kẻ đó, nhất định là ta phải chặt hẳn ra trăm ngàn đoạn, quăng ngoài đồng ruộng cho quạ ăn, cho chó ăn...

Tiểu Linh Ngư trầm giọng:

- Người phải biết, cái thứ yêu tinh chuyên hại người đó, chẳng phải chỉ có mỗi một Hồ Thuyết tiên sinh mà thôi đâu. Còn vô số người như thế, và thủ đoạn của họ đáng hận hơn nhiều. Đối với họ, chúng ta sẽ có những biện pháp gì chứ ?

Hắc Tri Thù căm hờn:

- Biện pháp gì cứ tóm được tên nào là chặt khúc tên ấy, chặt đến khi nào chẳng còn một tên thì thôi, cần gì phải biện pháp cho nhọc trí óc ?

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Giết họ ? Thế thì tiện nghi cho họ quá ! Họ sống chuyên hại khổ thiên hạ, rồi lại được chết gấp, chết sướng, như thế thì họ hạnh phúc quá chừng ! Huống chi, tóm họ nào phải là việc dễ dàng ? Tóm khó khăn, thì làm gì chặt họ từng khúc từng khúc được ?

Hắc Tri Thù đứng cao đôi mày:

- Theo người, kẻ nào đã làm ra việc đó ?

Tiểu Linh Ngư gằn từng tiếng:

- Giang Biệt Hạc !

Hắc Tri Thù suýt nhảy dựng lên, kêu thất thanh:

- Giang Nam đại hiệp lại làm được cái việc như thế à ?

Tiểu Linh Ngư ngưng trọng thần sắc, nhìn y:

- Người không tin ta ?

Hắc Tri Thù lại nhìn sững chàng:

- Người giấu đầu, thò đuôi, giấu đuôi, thò đầu, quỷ quyết, giáo trá, thử hỏi có ai tin được người chẳng ?

Y thở dài tiếp luôn:

- Tuy nhiên lão Hắc này tin người như thường !

Tiểu Linh Ngư vươn tay vỗ nhẹ lên đầu vai y, kêu bép một tiếng, bật cười lớn:

- Quả thật, người có một tay có bốn sắc ! Ta biết lắm mà, khi nào ta nhận lầm người !

Hắc Tri Thù cười hì hì:

- Ta tin người, vì tuy người bại hoại thật, song người không là giả quân tử !

Tiểu Linh Ngư thở dài:

- Phải ! Kẻ đáng hận hơn hết là giả quân tử ! Trên đời nay thiếu chi quân tử giả, song Giang Biệt Hạc là một kẻ khả ố nhất !

Hắc Tri Thù hỏi:

- Người có biện pháp đối phó với lão ta chứ ?

Tiểu Linh Ngư chớp mắt:

- Lấy cây gậy của ông, đập vào lưng ông, hiệu pháp đó thích thú nhất trần đời. Lão ta gieo tang giá họa cho người thì chúng ta cũng dùng thủ đoạn đó, quật lại lão, búng cái họa đó sang trồng trên đất của lão, cho lão nhận kết quả của cái mầm họa hoạn chính lão đã gieo.

Hắc Tri Thù cũng sáng mắt như chàng:

- Nhưng cái kế hoạch như thế nào, người hãy giải thích cho ta hiểu rõ đi !

Tiểu Linh Ngư nhìn thẳng vào mặt Hắc Tri Thù:

- Người có biết vị cô nương trên gác đó là ai chẳng ?

Hắc Tri Thù tránh tia mắt của chàng:

- Ta đã nói với người rồi mà, ta không biết nàng là ai !

Tiểu Linh Ngư từ từ tiếp:

- Nàng là Mộ Dung Cửu, vị cô nương nhỏ hơn hết trong Mộ Dung đó !

Hắc Tri Thù giương tròn đôi mắt, kêu lên thất thanh:

- Mộ Dung Cửu ? Nàng...

Tiểu Linh Ngư gật đầu:

- Đúng vậy ! Hiện tại, Nam Cung Liễu, Tần Kiếm, Tiểu Tiên Nữ, Cố Nhân Ngọc và các chị nàng đang nóng nảy tìm nàng khắp nơi, khắp chốn, nếu họ biết được có kẻ giấu nàng ở một nơi kín đáo, hẳn là họ sẽ tìm đến kẻ đó, trừng trị kẻ đó một phen đích đáng.

Hắc Tri Thù chớp mắt:

- Cho nên, người định đổ trút sự tình lên lưng Giang Biệt Hạc ?

Tiểu Linh Ngư vỗ tay:

- Ta muốn lão ấy thử nếm qua một lần tư vị của thủ đoạn gieo tang giá họa mà lão đã thực hiện trên đầu kẻ khác !

Hắc Tri Thù cau mày:

- Người nên nhớ, lão ấy là con hồ ly già, cơ mưu của lão thâm hiểm, không chắc gì lão mắc kế người đâu !

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Lão có gian hoạt đến đâu, cũng vô hại, miễn là người bằng lòng giúp ta, là nhất định lão ta phải rơi vào tròng !

Hắc Tri Thù cười khỏ:

- Ta bị người lôi cuốn vào vụ rồi, nếu ta không muốn giúp người cũng không được !

Tiểu Linh Ngư cười lớn:

- Nói thế nghe được đấy. Ta đã dìm người xuống nước, người muốn ngoi đầu lên, tất phải tiếp tay ta. Người phải nghe theo sự phân phối của ta mà hành động. Cứ yên trí, ta bảo đảm là người sẽ không hối hận sau này !

Chàng vụt đứng lên, nắm tay Hắc Tri Thù giục:

- Sự tình cấp bách, chúng ta có rất ít thời gian, cần phải thực hiện gấp mưu kế !

o0o

Cả hai phi thân vượt đầu tường, vào thành.

Dọc đường, Hắc Tri Thù tự lẩm nhẩm:

- Nghĩ mãi ta muốn điền đầu ! Tại sao cái vị Hồ Thuyết tiên sanh đó lại giết người trong gia đình Mộ Dung, rồi gieo tang giá họa cho ta như thế ? Tại sao ? Làm như thế, lão thu hoạch được lợi ích gì ?

Bất quá y đoán mơ hồ là nàng Uyển Nhi nào đó, có liên quan với gia đình họ Mộ Dung, chẳng hạn một tỳ nữ, từng theo một cô nương trong gia đình lúc vị cô nương ấy vu quy, thân phận chỉ là một thị nữ hơn là một tỳ thiếp.

Điều mà y chắc chắn được là nạn nhân nhất định chẳng phải một trong các chị em đồng bào của những tiểu thư họ Mộ Dung.

Tiểu Linh Ngư mỉm cười thốt:

- Người nói, cái vị Hồ Thuyết tiên sinh đó chẳng phải Lý Đại Chủ, thì ta nghĩ cũng có thể là Bạch Khai Tâm lắm ! Bởi Bạch Khai Tâm có ngoại hiệu Tồn Nhân Bất Lợi Kỳ. Y chuyên lừa người, lừa được người là ý thích chí, chẳng cần thu hoạch một lợi ích nhỏ nhen nào cho y.

Hắc Tri Thù trở mắt:

- Có cái thứ người như vậy nữa sao ?

Tiểu Linh Ngư bĩu môi:

- Không có thứ người như vậy thì làm sao ta biết mà nói cho người nghe chứ ? Cái chi mà người tưởng là không thể có, cái đó vẫn có thể có như thường, bất quá người chưa biết được đó thôi.

Rồi chàng lập luận:

- Họ biết, các người rể trong họ Mộ Dung đang truy tâm Mộ Dung Cửu, cho nên họ bắt Uyển Nhi làm thịt, để lừa cho các người rể của họ Mộ Dung nghi ngờ Mộ Dung Cửu đã bị xoi thịt rồi, người hiểu chứ, tìm em vợ không được lại biết được em vợ đã bị người giết chết mà ăn thịt, họ đau đớn, mà mấy bà vợ của họ còn đau đớn hơn, thiên hạ có người đau đớn là Bạch Khai Tâm thích chí rồi ! Cái tên của y là Khai Tâm, thì bất cứ làm gì miễn cái tâm của y khai phóng là được, cần gì phải có lợi ?

Hắc Tri Thù cau mày:

- Nhưng ta...

Tiểu Linh Ngư tiếp luôn:

- Y giả dạng Lý Đại Chủy, hẳn là cố ý gieo cái họa đó cho Lý Đại Chủy, song bất ngờ y lại gặp người, y vụt đổi ý ngay, đem cái họa đó trút lên đầu người liền. Người biết tại sao không ? Bởi vì gieo họa cho Lý Đại Chủy, thì còn lâu lắm Lý Đại Chủy mới bị phiền phức, Lý Đại Chủy là con người vắng mặt mà ! Chứ người, sờ sờ ra đó, các chàng rể họ Mộ Dung nếu đến ngôi cổ miếu là gặp người ngay, cái kết quả có ngay, y có dịp thích thú ngay, thích thú với niềm đau của người trong nhà Mộ Dung, thích thú với nỗi khổ sở của người. Đúng là một nhân vật trong Thập Đại Ác Nhân ! Đáng lắm !

Hắc Tri Thù căm hận:

- Y hại ta như thế này, mà người còn mở miệng khen dòi y được ! Người khả ố quá !

Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Phải khen mới được chứ ! Người nghĩ nếu cái kế y không tuyệt diệu, thì ta làm sao nhân đó mà sắp cái kế kia ? Nếu trên thế gian này, chẳng có Bạch Khai Tâm, thì làm gì có kịch cho thiên hạ xem mà giải trí ?

Hắc Tri Thù hừ một tiếng:

- Nếu có Bạch Khai Tâm mà lại thiếu vắng người thì dù kịch hay, song cũng cầm như bỏ, vì chẳng có diễn viên xứng đáng ! Nhưng, đã có Bạch Khai Tâm lại có thêm người thích thú ở đâu chưa thấy, lão Hắc này đã thấy khổ trước rồi.

Tiểu Linh Ngư cũng hừ một tiếng:

- Có ta, là người có phúc lắm đấy, đừng than van ! Đêm nay, nếu chẳng có ta, hẳn là người phải khổ gấp trăm gấp ngàn lần rồi. Tang vật sờ sờ đó, dù người có trăm ngàn miệng, cũng chẳng biện bạch nổi !

Hắc Tri Thù gắt:

- Đành là thế, song ta nghĩ vô luận làm sao, người cũng chẳng nên thừa nhận.

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Ta thừa nhận từ lúc nào chứ ? Ta có bao giờ nói là Mộ Dung Cửu đã bị ta nuốt vào dạ dày đâu ? Bất quá, ta chỉ gần mấy tiếng, ta có làm gì nàng, lại cần phải cung khai ra à ? Ta cũng có nói như vậy: Việc lớn lao chi đó mà người phải sợ ? Nói những câu như vậy là ta thừa nhận sao ?

Hắc Tri Thù suy nghĩ một chút, vụt cười khan:

- Phải ! Người nói thế, chỉ mừng tượng là thừa nhận, chứ thật ra người có thừa nhận đâu !

Tiểu Linh Ngư lại cười:

- Cái xảo diệu là ở chỗ đó !

Cả hai đã về đến tòa tiểu lâu.

Đèn trong nhà đều tắt, chỉ có gian phòng của Mộ Dung Cửu là còn ánh sáng.

Nàng ngồi bên chiếc bàn, tựa đầu xuống mặt bàn, chững như nàng ngồi đó suy tư rất lâu, bất giác thiếp luôn.

Tiểu Linh Ngư thốt:

- Cái vị cô nương đó rất nghe lời người, người bảo mang dao, nàng mang dao, người bảo giết người, nàng giết người. Bây giờ, ta nhờ người bảo nàng viết cho ta mấy chữ.

Hắc Tri Thù trở mắt:

- Đêm hôm khuya khoác như thế này, người bảo người ta viết cho người mấy chữ ! Mà viết những chữ gì chứ ?

Tiểu Linh Ngư thốt:

- Viết như thế này ! Nếu muốn chuộc mạng ta, phải mang theo tám mươi vạn lượng bạc, đến tận chỗ ước hẹn của chúng. Xin đừng bỏ dở cơ hội, nếu làm dở dang công việc thì ta sẽ làm mỗi năm cho chúng uống rượu đấy !

Hắc Tri Thù kinh hãi:

- Tám mươi vạn lượng ?

Tiểu Linh Ngư gật đầu:

- Số bạc lớn thật, song lớn với ai kia, chứ Nam Cung Liễu và Tần Kiếm là những kẻ giàu to, họ chỉ cần phát bàn tay là có ngay !

Hắc Tri Thù cau mày:

- Người tưởng là họ sẵn sàng chấp nhận ?

Tiểu Linh Ngư đáp:

- Nếu là lúc thường, họ sẽ từ khước, nhưng đã có việc của đêm nay rồi, họ nghĩ rằng chúng ta mượn cái gương của Uyển Nhi để dọa khiếp họ, mà cũng là để chứng

minh rằng chúng ta nói là làm, họ sẽ không do dự được, bởi tình thế bắt buộc họ phải tin !

Chàng lại cười, rồi tiếp luôn:

- Hà huống mảnh giấy đó, chứa đựng bút tích của Mộ Dung Cửu ? Thêm một chi tiết khiến họ không còn trù trừ nữa !

Hắc Tri Thù hừ một tiếng:

- Mảnh giấy đó có phải là chính ta mang đến họ chẳng ?

Tiểu Linh Ngư cười, nụ cười tươi hơn lúc nào hết:

- Tự nhiên rồi ! Không là người thì còn ai làm nổi cái việc đó ? Hắc Tri Thù là tay đệ nhất khinh công, đi thần không hay, về quỷ không biết, đối với ai khác thì việc đó quả khó khăn thật, chứ đối với Hắc Tri Thù thì rất dễ dàng, dễ như ngã mình dài trên giường mà đánh một giấc đến sáng mắt.

Hắc Tri Thù lờm Tiểu Linh Ngư một phúc, sau cùng thở dài:

- Đành là ta phải dám nhận việc đó, chứ biết sao ! Có điều, ta chẳng hiểu tại sao người đòi bạc, chứ không đòi vàng !

Tiểu Linh Ngư chớp mắt:

- Chính đó là cái mấu chốt của sự tình, đó là cái xảo diệu của mưu kế do ta nghĩ ra. Bây giờ thì người không hiểu, đến khi sự tình phát hiện, người sẽ hiểu !

Hắc Tri Thù trầm ngâm một chút:

- Đưa xong mảnh giấy cho họ rồi, ta sẽ làm gì nữa ?

Tiểu Linh Ngư nheo nheo mắt:

- Chờ mà xem nhiệt náo chứ còn làm gì nữa ?

Hắc Tri Thù nhìn Tiểu Linh Ngư:

- Còn người ? Người đến chỗ ước hẹn tiếp nhận số bạc ?

Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Tiếp thu số bạc là kẻ chết thay chúng ta, ta có cách dụ dẫn kẻ đó đến tận nơi, tiếp xúc với bọn Nam Cung Liễu, Tần Kiếm.

Hắc Tri Thù lắc đầu:

- Ta thấy không ổn rồi, Nam Cung Liễu và Tần Kiếm nhận ra là không phải người, thì khi nào họ tin ?

Tiểu Linh Ngư vẫn cười:

- Họ có biết ta là ai đâu ? Bất quá, họ thấy cái gương mặt vàng vàng của ta họ lại ngỡ ta là môn đệ Di Hoa Cung cải dạng thôi. Mà môn đệ Di Hoa Cung hiện tại đang ở chung một nhà với Giang Biệt Hạc, Nam Cung Liễu và Tần Kiếm làm gì chẳng biết được Hoa Vô Khuyết và Giang Biệt Hạc đang ở bên cạnh nhau ?

Hắc Tri Thù suy nghĩ một lúc, buột miệng thở ra mấy lượt, rồi lắc đầu cười khổ:

- Thì ra, mỗi cử động của người đều có chứa đựng một dụng ý rõ rệt ! Nếu trên cõi đời này có thêm một vài người như người thì thế giang đúng là cõi ngục của nhân loại !

Tiểu Linh Ngư cười lớn:

- Người yên trí lớn ! Ta bảo đảm trên đời này chẳng có một kẻ thứ hai như ta đâu ! Duy nhất một mình ta thôi, mà ta lại là bằng hữu của người, người còn sợ gì chứ ?

o0o

Sáng sớm, viên quản lý Khánh Dư Đường đang ngon giấc trên giường, Tiểu Linh Ngư lôi y xuống, trao cho một mảnh giấy, nhờ y đưa đến cho Đoàn Tam cô nương.

Khi thái dương soi rọi khắp trần gian, thì Tiểu Linh Ngư đã trở về thân phận kẻ giữ kho thuốc tại Khánh Dư Đường, chàng có một chiếc giường con trong kho, chàng ung dung lên chiếc giường đó, đánh một giấc bù trừ trọn đêm dài thức trắng.

Không lâu lắm, Đoàn Tam cô nương đến.

Đứng bên ngoài kho, nàng gọi, gọi mãi, bên trong chẳng có ai đáp ứng.

Nàng bước vào, xách bổng Tiểu Linh Ngư ngồi dậy, trong ánh mắt của nàng ẩn ước có niềm hoang hỉ hòa lẫn với oán hờn.

Nàng dậm chân, trách:

- Đi đâu mà đi biệt suốt hai ngày liền như thế chứ ? Người có biết là người ta lo sợ cuống cuồng, người ta bồn chồn trông ngóng chẳng ?

Tiểu Linh Ngư dụi mắt, chớp chớp mấy lần, cười hì hì, thốt:

- Nếu người thật lòng lo sợ, nóng nảy vì ta, thì nên giúp ta một việc !

Đoàn Tam cô hừ một tiếng:

- Chứ có lúc nào người nhờ ta làm việc này việc nọ mà ta từ khước đâu ? Ta luôn luôn đáp ứng với người kia mà !

Tiểu Linh Ngư nghiêm giọng:

- Cái việc này người không nên tiết lộ với một kẻ thứ ba nào khác, dù kẻ thứ ba là phụ thân cũng vậy !

Đoàn Tam cô cúi đầu, tỏ vẻ tuân phục:

- Người không tin ta sao ?

Tiểu Linh Ngư gật gù:

- Được lắm ! Ngoan lắm !

Chàng hỏi:

- Trong hai hôm nay người có thấy Giang Ngọc Lang chẳng ?

Đoàn Tam cô lắc đầu:

- Không !

Tiểu Linh Ngư trầm gương mặt:

- Người nghĩ kỹ xem, trong bọn người phục thị Giang Biệt Hạc có gã nào khả nghi là Giang Ngọc Lang cải dạng chẳng ?

Đoàn Tam cô trầm tư một lúc, đoạn lắc đầu:

- Không ! Không thể có điều đó. Hai hôm nay, Giang Ngọc Lang vắng mặt.

Tiểu Linh Ngư thở phào:

- Người đã khẳng định như vậy, tức nhiên là Giang Ngọc Lang vắng mặt thực sự rồi. Nữ nhân thường thường chỉ nhận xét mơ hồ lắm, song cũng có lúc cảm nghĩ của họ xác thật, đáng khen. Ta tin người ! Bởi Giang Ngọc Lang vắng mặt là rất hợp lý.

Đoàn Tam cô oán hận:

- Người gọi ta đến đây, chỉ để hỏi vu vơ như vậy rồi thôi à ?

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Vu vợ sao được ? Việc đó có liên quan đến người lắm chứ !

Tam cô nương gắt:

- Người đừng nói nhảm ! Ta có liên quan gì đến tiểu quỷ đó đâu ?

Tiểu Linh Ngư trầm giọng:

- Người nên biết, số bạc của nhà người, chính hấn cướp đấy !

Tam cô nương kêu lên thất thanh:

- Thật vậy ?

Tiểu Linh Ngư tiếp luôn:

- Hai hôm nay, hấn vắng mặt, đúng là hấn tránh ta đó nhé ! Hơn nữa, hấn tìm cách dời chỗ giấu số bạc đó, bởi hấn đã hiểu là ta biết rõ những bí mật của hấn.

Tam cô nương chớp mắt liên liền:

- Người là ai ? Tại sao hấn sợ người đến độ đó ?

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Nghiêm chỉnh mà nói, ta là ai, chẳng những người không biết, chính hấn đến phút giây này cũng chưa biết ?

Tam cô nương sững sờ lâu lắm, sau cùng buông giọng:

- Ta không cần biết người là ai, dù người là gì, ta cũng...

Tiểu Linh Ngư vội chặn lời nàng:

- Chỉ cần ta đoán đúng, chỉ cần người nhận xét không sai, nghĩa là Giang Ngọc Lang không có mặt tại đây, trong mấy hôm nay, là cái kế của ta phải thành ... Người hãy lưu ý hộ ta, nếu hấn trở lại đây bất ngờ, thì người phải lập tức đến báo tin cho tay hay !

Tam cô nương cau mày:

- Cái kế của người như thế nào ? Tại sao chỉ cần hấn vắng mặt là cái kế đó mới thành ?

Tiểu Linh Ngư nắm tay nàng, đưa lên cao cao, dịu giọng thốt:

- Nhưng vì người muốn biết, rồi người sẽ biết sau, hiện tại ta van cầu người đừng hỏi gì cả !

Trên đời, nếu có cái gì làm nhũn người, nhũn tim, nhũn miệng một nữ nhân, biến nữ nhân thành cọng bún, mất cả sinh lực chứ đừng nói là kháng lực, thì cái đó phải là cử chỉ dịu dàng của một nam nhân, một ve vuốt, một âu yếm của nam nhân.

Tam cô nương sung sướng được Tiểu Linh Ngư cầm tay, mặt hơi đỏ, đầu cúi thấp, nín ngay, không hỏi nữa.

Chờ con tim bớt rung động một chút, nàng thấp giọng hỏi:

- Người còn gì để nói với ta nữa không ?

Tiểu Linh Ngư buông nhanh:

- Đêm nay, đầu canh một, người có mặt tại cửa hậu hoa viên chờ ta...

Đôi mắt của Tam cô nương sáng rực lên, giọng nàng run run lên:

- Đêm nay ? Tại cửa hậu hoa viên ?

Tiểu Linh Ngư bóp mạng bàn tay nàng, gật đầu:

- Phải ! Người đừng quên nhé ! Ta tha thiết mong người nhớ kỹ ! Nhớ rất kỹ !

Tam cô nương cười tươi:

- Đánh chết ta cũng chẳng quên được ! Trời sập, đất sập, miễn còn khoảng đất nhỏ nơi cửa hậu hoa viên, là ta có mặt tại đó, đúng giờ !

Tiểu Linh Ngư bóp mạnh tay nàng một lượt nữa, đoạn buông ra.

Nàng đứng lên, quay mình bước đi thoăn thoắt.

Người hẹn lúc hoàng hôn ! Câu đó, bất cứ thiếu nữ nào đến độ xuân thì và trong lòng có hình ảnh một hoàng tử, khi nghe câu nói đó mà chẳng rạo rực lòng ?

Hẹn nhau, lúc màn đêm xuống, mà bóng đêm là đồng lõa của mọi tội lỗi, trong đời có những tội lỗi mà ai ai cũng thích phạm vào, phạm những tội đó, người ta cho là phúc hạnh.

Những kẻ nào suốt đời không có dịp phạm vào những tội lỗi thích thú đó, những kẻ ấy bất hạnh nhất trần đời !

Và lúc đến, lòng của Tam cô nương như mảnh vườn cần cỗi, lúc về mảnh vườn đó nở đầy hoa, hoa nào cũng đẹp cũng lớn cũng thơm !

o0o

Dư một ngày, Tiểu Linh Ngư làm gì để giết thời giờ ?

Chàng lang thang khắp các nẻo phố phường, từ Đông đến Tây, từ Nam sang Bắc, thơ thơ thẩn thẩn...

Đi mãi, chàng nghe đói.

Ngang qua những tửu quán trong thành, chàng không vào, lại đi thẳng ra vùng ngoại ô, vào một hiệu mì không sang nhưng chẳng bản thủ lắm.

Tuy nhiên, hiệu mì có cái tên khá hấp dẫn:

- Tư Hương Quán !

Vào quán là nhớ quê hương, ai thích nhớ quê hương cứ vào quán.

Quán chuyên nghinh tiếp khách thập phương, mà phàm kẻ ly hương nào lại chẳng nhớ ít nhiều quê hương ?

Bất cứ khách tha phương nào, đi ngang qua quán, thấy hạng hiệu phải chạnh lòng, và dù muốn dù không cũng phải nghiêng miệng túi, trút ít nhiều tiền bạc cho ngôi quán.

Nhưng Tiểu Linh Ngư đâu có quê hương ? Dù cho rằng Ác Nhân Cốc là quê hương của chàng, đã chắc gì chàng tha thiết nhớ nhung sơn cốc đó ?

Chàng vào vì cái dạ dày bất buộc thôi.

Chàng gọi tiểu nhị nấu một tô mì thật lớn, mang luôn bốn cái bánh bao to, định dùng những thứ đó thay cho bữa ăn.

Ngoài ra, chàng còn nhờ tiểu nhị mua cho chàng một xấp giấy và mực, dĩ nhiên có cả bút.

Chàng viết lên những mảnh giấy đó, những chữ to bằng cái bát.

- Nhấn với vị bằng hữu tên Khai Tâm, đêm nay vào giờ Tuất, có người chờ tại quán Tư Hương, bên ngoài cửa Đông Thành, bằng hữu không đến không được !

Chàng viết luôn như vậy độ mười tờ, rồi gọi hành khất, thuê chúng mang đi dán khắp các nẻo đường trong thành phố.

Vị chủ quán là người Sơn Đông, bản đến độ có lẽ suốt ba năm liền, chưa rửa mặt một lần chứ đừng nói là có tắm, nhìn chàng làm cái việc kỳ quái đó, hấn không dần được tánh hiếu kỳ hỏi:

- Quan khách làm như vậy có ý tứ gì ? Tôi chẳng hiểu chi cả !

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Mau hiểu là nhìn vào, tức khắc hiểu, chậm hiểu càng tìm hiểu càng hoang mang ! Người không hiểu, ta có giải thích cũng vô ích. Huống chi, người không nên hiểu !

Chủ quán trở mắt:

- Thế thì ai nên hiểu ?

Tiểu Linh Ngư cười hì hì, trả tiền xong, bước ra khỏi quán, tìm đến hiệu bán quần áo, mua một bộ màu đen, nửa cũ nửa mới, rồi sang hiệu tạp hóa, mua luôn dầu hắc, thạch cao, a dao.

Cuối cùng chàng đến một khách sạn, không lớn mà không nhỏ, thuê một gian phòng có kiếng soi mặt bốn bề, khóa cửa lại, vượt trần y phục, lên giường đánh một giấc say nồng.

Khi chàng tỉnh lại, màn đêm đã xuống rồi.

Ngồi trước gương, chàng trang điểm như gái xuân già, nhan sắc, thoa thoa sửa sửa lâu lắm mới hài lòng.

Cuối cùng, chàng vận y phục đen, đứng trước gương soát lại một lượt nữa.

Người trong gương đâu còn là Tiểu Linh Ngư nữa ?

Đối diện với chàng trong gương là Lý Đại Chủy, dù cho người thân của Lý Đại Chủy cũng chẳng nhìn ra sự giả mạo.

Tiểu Linh Ngư khoan khoái vô cùng, cười hì hì, tự thốt:

- Thực ra, chẳng phải giống hoàn toàn mười phần, song cách biệt nhau hai ba mươi năm rồi, trong lúc tình cờ, Bạch Khai Tâm làm gì nhận được chân giả ? Huống chi, cuộc gặp gỡ lại đúng vào đêm, nhất định là y phải lầm !

Thân vóc của chàng không thấp lùn, trong vòng hai năm sau này, các bộ phận trong người đều nảy nở đầy đủ, từ một tiểu đồng, chàng trở nên một kẻ trưởng thành, khi ngẩng đầu, ưỡn ngực, chàng như cao thêm một chút nữa, cho nên dáng người phảng phất hình thể khôi vi của Lý Đại Chủy.

Cái dáng vóc người giống đã đành, chàng từng sống bên cạnh Lý Đại Chủy nhiều năm, tiểu tập, tập quán của Lý Đại Chủy, chàng cũng hiểu rành, ngoài chàng ra, thiết tưởng một kẻ nào đó muốn cải trang mạo nhận Lý Đại Chủy, chưa chắc gì kẻ đó nháy được đúng ngôn từ, cử động của lão ta.

Y phục cởi ra, chàng cuộn lại thành một bó, nhét dưới nệm, chiếc màn vẫn để nguyên phủ trên giường, ai nhìn vào cũng tưởng rằng người thuê phòng còn đó, và đang ngủ một giấc say sưa. Chàng ngồi vào bàn, viết một phong thư.

Phong thư đó sẽ được gửi đến Giang Biệt Hạc, có những chữ như thế này:

- Cho Giang Biệt Hạc biết, cả con trai người lẫn số bạc bảo tiêu đã về tay lão gia rồi. Nếu người thấy cần điều đình, thì đêm nay, đúng canh ba, người hãy có mặt tại ngôi miếu cổ bên ngoài thành, gặp ta !

Phong thư dán kín, ngoài bì có mấy chữ:

- Giang Biệt Hạc tự tay mở ra, người khác chẳng được mó vào !

Chàng cất phong thư vào mình, vừa cười vừa lẩm nhẩm:

- Giang Ngọc Lang không có mặt tại thành thì hẳn là hẳn đang bận di chuyển số bạc cướp đi đến một nơi khác, ta chỉ cần trong đêm nay, hẳn không về đây kịp là được rồi. Giang Biệt Hạc dù là con cáo già, thấy phong thư này vẫn phải hoài nghi, thế nào đúng giờ hẹn, lão ta cũng có mặt tại chỗ.

Với niềm hân hoan, chàng vượt qua cửa sổ, ra phố.

Qua mấy con đường, Tiểu Linh Ngư đến quán Tư Hương.

Đêm đã xuống rồi, bóng tối lan tràn. Giờ này là giờ cơm của phần đông thiên hạ, nhưng quán Tư Hương vẫn vắng thực khách.

Không có thực khách chẳng phải là một sự lạ, bởi sinh ý có lúc phồn thịnh, có lúc ế ẩm.

Điều lạ lùng là đến cả chủ quán, người Sơn Đông cũng vắng mặt luôn.

Chỉ có mỗi một người khách lạ, hiện diện tại quán, khách đang uống rượu.

Khách vận bộ y phục bằng lụa mới, đội mũ có gắn mấy viên châu, dáng người thì mừng tượng là phú thương, thần thái lại giống phường vô lại.

Khách không chịu ngồi vào một chiếc bàn nào đó, lại cầu kỳ ngồi ngay trên quầy tiền, đôi mắt láo liên, như đề phòng từng giây từng phút kẻ nào đó len lén đến trộm món gì.

Tiểu Linh Ngư bước vào, bật cười ha hả:

- Tốt cho tiểu tử quá ! Ta cứ tưởng người không đến ! Bao nhiêu năm dài cách biệt nhau, ta đinh ninh là người đã quên mất người bằng hữu họ Lý ! Tốt quá ! Tốt quá !

Âm thanh của Lý Đại Chủy, phong thái của Lý Đại Chủy, chàng nháy rất đúng, đối phương xa mặt mấy mươi năm rồi, làm gì nhận ra được sự giả mạo ?

- Người là ai ? Ta chẳng quen biết đâu !

Tiểu Linh Ngư vẫn cười vang:

- Người định vờ vĩnh chẳng ? Dù người có đổi thay cách ăn mặc, người vẫn không cải sửa được hình dáng con người ! Nhất là cái đầu khỉ của người, đôi mắt cáo của người, dù ta chết đi sống lại mười kiếp ta cũng nhận ra ngay kia mà !

Người đó quả nhiên bật cười ha hả:

- Cái lão ăn thịt người bỏ đầu, trước thì người nông cuồng cũng được đi, chứ cách biệt nhau mấy mươi năm, chúng ta cùng có một số tuổi chồng chất trên mái tóc muối tiêu rồi, người không có thể nói năng có lẽ độ một chút sao ?

Tiểu Linh Ngư bước vào, nháy phốc lên quây, ngồi đối diện với người đó.

Trước mặt y, có một tô thịt, vừa hồng vừa nóng, mùi thơm bốc lên ngào ngạt.

Tiểu Linh Ngư cau mày:

- Người càng ngày càng nghèo mạt, đến cái ăn cái uống tồi tàn cực đố, gần như bủn xỉn ! Hãy gọi cho lão Sơn Đông kia, bảo lão ta dọn một tiệc tươm tất hơn, đãi người bạn năm xưa một phen xem sao ! Lão ca ca của người sẽ uống một bữa say lộn đất trời với người, cho bỏ những ngày xa vắng.

Người đó hiển nhiên là Tổn Nhân Bất Lợi Ký, họ Bạch tên Khai Tâm.

Bạch Khai Tâm điềm nhiên:

- Có gọi, lão cũng chẳng đến đâu !

Tiểu Linh Ngư hừ một tiếng:

- Tại sao ? Lão đi đâu ?

Bạch Khai Tâm cười hì hì, đưa tay chỉ tô thịt, đáp:

- Lão đi vào trong cái tô này ! Gọi cách mấy lão cũng không trở lại đâu !

Tiểu Linh Ngư trấn định thần sắc vững như núi, bật cười sang sảng:

- Người khéo ve vuốt vị lão ca ca ngày xưa quá chừng ! Nhớ đến những thị hiếu nhỏ nhặt của bạn già, như vậy là xứng đáng với công ta kết giao cùng người qua nhiều

năm tháng ! Chỉ vì, cái lão Sơn Đông đó, từ lúc sanh ra đến quá nửa đời, không hề tắm rửa, ta chỉ sợ thịt của lão không mấy thơm !

Bạch Khai Tâm cười nhẹ:

- Đừng ngại điều đó. Trước khi làm thịt lão, ta chịu khó chùi lão rất kỹ, còn hơn cái việc đánh bóng một chiếc lư đồng. Nhất định là thịt của lão phải thơm ngang với làn da của mỹ nhân dầm mình trong nước hoa trăm ngàn ngày !

Y rót đầy chén rượu, uống mừng Tiểu Linh Ngư, lại rót cho chàng một chén khác.

Tiểu Linh Ngư gật gù:

- Khá đó, người càng lớn tuổi càng hiểu thuận với lão ca ca ! Đáng ngợi vô cùng.

Chàng cầm dũa, gắp một miếng thịt bỏ vào miệng, nhai nhai, đoạn nhả xuống nền quán, trừng mắt, gắt:

- Thịt gì thế ? Người dám lừa ta mà cho là thịt người à ?

Bạch Khai Tâm vỗ tay cười lớn:

- Lão Lý ơi ! Quả nhiên người càng lớn tuổi, cái nghề ăn thịt người càng tinh vi ! Vừa nhai nhai là nhận ra ngay chẳng phải thịt người ! Người hãy nghĩ kỹ một chút xem, ta có thể giết người mà nấu nướng làm món nhắm được chẳng ?

Y định dùng phương pháp đó, thực nghiệm con người mà y hội diện đêm nay, tại quán này, theo những bố cáo nhắn tin dán khắp ngõ đường trong thành phố, chỉ có phương pháp đó là hữu hiệu nhất, giúp y nhận thức con người đối diện là Lý Đại Chủ thật sự hay giả mạo.

Tiểu Linh Ngư biết rõ điều đó, song chỉ cười thầm, chứ không nói toạc ra.

Chàng sừng sộ:

- Thế là người không hiểu thuận với lão gia ! Người định dành sự hiểu thuận cho ai chứ ? Cái lão Sơn Đông kia, đành là lão bản, song ít nhất lão cũng là người. Thịt lão có tanh, ít nhất cũng là thịt người, mà người cũng biết ngoài thịt người ra, ta chẳng hề nuốt được bất cứ thịt nào khác ! Ta định giết lão dùng đỡ trong khi thiếu thốn cái gì ăn, thế mà người lại xua đuổi lão đi nơi nào mất biệt ! Bây giờ, có cái gì cho ta ăn đâu ?

Bạch Khai Tâm thốt:

- Lão ấy đã về quê rồi, ngôi quán này ta mua lại của lão để khai thác làm cái kế sinh nhai, mà cũng để có nơi đặc biệt tiếp đón người bạn cũ vừa trở vào đời.

Y bật cười lớn, tiếp:

- Chỉ khổ cho lão, tưởng đâu bán ngôi quán này rất được giá, chẳng ngờ ta dùng bạc giả, trả cho lão ! Lão đang hí hửng trên con đường về xứ, lão khai phóng tâm tư vô cùng ! Nhưng khi về đến quê hương, lão sẽ học máu mồm mà chết ! Ta là Khai Tâm mà ! Ta làm cái gì cũng phải Khai Tâm mà !

Tiểu Linh Ngư thở dài:

- Người ta nghèo khổ, quanh năm nhờ cái quán này mà sống tạm, sống bợ chờ chết, người hại người ta làm gì ? Đâu có xứng đáng cho người khai tâm ? Người hại cái lão già Sơn Đông, người hại luôn cả ta, chẳng có gì ăn được lúc cần ăn mấy miếng ?

Dừng một chút, chàng tiếp:

- Người đoạt ngôi quán của lão, còn ác độc hơn ta giết lão mà ăn thịt. Bởi, lão đang khổ, người làm cho khổ thêm, còn ta thì hóa kiếp lão, bỏ cái nghèo hiện tại, biết đâu kiếp sau lão sẽ chẳng kh hơn !

Bạch Khai Tâm cười hì hì:

- Ta đã quen tánh mát rồi, không làm sao cải sửa được ! Bất cứ gặp trường hợp nào, khai tâm được là ta làm, chẳng cần đắn đo nên khai tâm hay không nên. Nếu có đắn đó thì còn khai tâm cái quái gì chứ ?

Rồi y hừ một tiếng tiếp:

- Còn như người ? Người có thay đổi tánh tình được chẳng ? Trước khi giết một người, người có nghĩ là sẽ làm khổ bao nhiêu người chẳng ? Người có đắn đó thịt người đó thơm hay tanh chẳng ? Có thịt người cho người ăn là được, thì ta có việc làm khai tâm là được !

Y hỏi luôn:

- Từ bao lâu nay, người chui rút trong xó núi, bây giờ lại thò đầu ra, để làm gì chứ ?

Tiểu Linh Ngư giương tròn đôi mắt, cao giọng:

- Trước hết, ta hỏi người, người giả mạo ta, đưa giả điếu tang, người còn giả mạo ta hạ sát liễu đầu của danh gia, nấu nướng, lừa cho người khác ăn ! Người làm thế là có dụng ý gì ?

Bạch Khai Tâm giật mình:

- Người biết hết ?

Tiểu Linh Ngư cười lớn:

- Người nằm mộng cũng không qua mặt lão gia đâu !

Bạch Khai Tâm cười hì hì:

- Bọn đó vô sự quá, chẳng có việc gì để làm, ta tìm việc cho họ làm. Giết người cho người ăn, rồi ta tố cáo người ! Cho họ náo loạn với nhau, ta đứng bên ngoài, xem họ đánh nhau, hẳn cũng thích thú chứ !

Y dừng lại nghiêm giọng hỏi:

- Bằng vào lương tâm của người, người có cho rằng cái kế của ta tuyệt diệu chẳng ?

Tiểu Linh Ngư cười lạnh:

- Đáng tiếc là Tần Kiếm và Nam Cung Liễu xuất thân từ danh gia, vậy mà có kẻ đến mách vợ mách vắn, lại tin ngay ! Nếu đổi lại là ta, thì khi người đến báo tin, ta đã bắt trói người, giữ đó, hỏi người làm sao biết được có người ăn thịt người mà đi mách !

Bạch Khai Tâm cười mỉa:

- Cần gì ta phải đích thân đến gặp họ ? Ta viết một phong thư, gửi đến họ lại chẳng được sao ?

Tiểu Linh Ngư xì một tiếng:

- Việc là việc quan trọng, liệu một phong thư đủ gây niềm tin nơi họ à ?

Bạch Khai Tâm bĩu môi:

- Dù họ không tin cũng phải đến tận nơi, quan sát.

Tiểu Linh Ngư vỗ tay xuống mặt quày, kêu bốp bốp một tiếng, reo lên:

- Cái đạo lý là chỗ đó ! Ta muốn nghe chính người thốt ra câu đó !

Bạch Khai Tâm chớp mắt:

- Bây giờ người định giở trò quỷ gì, đưa ta vào tròng ?

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Người mạo danh ta, ta bằng lòng bỏ qua, không trừng phạt người, tuy nhiên người phải mang một phong thư đến cho Tần Kiếm và Nam Cung Liễu, bức thư trước của người, đã chứng minh một sự thật, thì họ phải tin bức thư thứ hai của người.

Bạch Khai Tâm hừ một tiếng:

- Thơ gì ?

Tiểu Linh Ngư lạnh lùng:

- Thơ hại người chứ thơ gì ?

Bạch Khai Tâm trầm giọng:

- Ai viết ?

Tiểu Linh Ngư xì một tiếng:

- Thì người viết chứ chẳng lẽ ta lại viết ? Nếu ta viết thì khác nét chữ, họ tin làm sao được ? Vả lại, là thơ hại người mà, cho nên ta mới nhờ người !

Bạch Khai Tâm cười lớn:

- Nếu có việc hại người thì ta đáp ứng ngay ! Nhưng người định hại ai đây ?

Tiểu Linh Ngư không đáp, chỉ thốt:

- Người cứ bảo họ, đêm nay, đúng canh ba, đến khách phòng phía hậu của trang viện Đoàn Hiệp Phì, họ sẽ thấy sự thích thú nhất... Người nhấn mạnh là đúng canh ba nhé, không được đến sớm mà cũng đừng đến trễ !

Chàng tiếp luôn:

- Còn như vấn đề hại người nào, thì sớm muộn gì người cũng sẽ biết, cần chi phải hỏi !

Bạch Khai Tâm bĩu môi:

- Giả như ta không bằng lòng viết ?

Tiểu Linh Ngư cười lạnh:

- Ta biết người sẵn sàng viết mà ! Người thấy việc có thể hại người, mà không làm thì khi nào người ngủ yên giấc chứ ? Hà hướng, nếu người từ chối ta vẫn có biện pháp bắt buộc người phải viết !

Bỗng chàng lấy phong thơ đã viết sẵn cho Giang Biệt Hạc, lúc chàng còn ở trong phòng mình tại khách sạn, phong thơ đó chàng mang theo trong mình, chàng cầm nó một tay, còn tay kia quạt tắt ngọn đèn trên mặt quây.

Bạch Khai Tâm kinh hãi, hỏi gấp:

- Người làm gì thế ?

- o O o -